

Наш Великий Тарасе, — Ти подав усьому українському народові його правдиву національну ідеологію, і вона буде живущою для нас на віки вічні! І вона визволить Україну від усякого ярма.

І саме слово “Україна” своїм невмирущим “Кобзарем” ти викарбував у наших серцях на віки вічні незгладнимим!

Наш Безсмертний Кобзарю, — Ти створив нам українську літературу, літературу чисто народню, літературу святого релігійного стилю, завжди пов'язаного з нашим Богом і Творцем! Бо Господа Бога Ти завжди носив у серці своєму.

Ти створив нам волелюбного “Кобзаря”, направленого проти всякої неволі, а жорстокої панщини та царської Москви найперше! І ця панщина огненним словом “Кобзаря” була спалена навіки!

Полум'яний Кобзарю, — ти дав нашій літературі животворче українське слово, і поставив його й основою нашої літературної мови, і на сторожі душі українського народу!

Усією своєю працею Ти безмежно зміцнив українську націю, бо Ти дав усім нам національну свідомість!

Через усе це Ти, наш Великий Поте, безсмертний, а наука Твоя — невмируща!

І скільки житиме український народ, стільки будеш жити з ним і Ти, наш Безсмертний Кобзарю!

Одними устами й одним серцем усі ми ось тут молимося за Тебе, щоб Господь улокоїв Тебе в Оселях Своїх Праведників!

І нехай буде животворящим оцей Монумент тобі, як символ Твого безсмертя серед Українського Народу! Як символ волі Українського Народу!

(Говорить підвищеним церковним голосом):

Благословляється пам'ятник цей во ім'я Отця, і Сина, і Святого, Духа!

А Великому і Безсметному Вірному Синові Українського Народу — Вічна пам'ять!

9. VII. 1961.

†Іларіон.

Іларіон

ТАРАСЕ, ОРЛЕ СИЗОКРИЛИЙ! ВІНОК НА СТУПЕНІ ПАМ'ЯТНИКА

ТАРАСЕ, ОРЛЕ СИЗОКРИЛИЙ!

Вінок на ступені пам'ятника.

I.

СПОВІДЬ Т. ШЕВЧЕНКА.

Заснув я міцно і глибоко,
Й ніщо не снилося мені,
І тільки Ангол Многоокий
Співав надзбірні пісні!...

І раптом бачу, — вниз по хмарі
Хтось опустився біля мене, —
В душі заграли зорі ярі,
Забилось серце, як шалене...

Й Шевченко став, як осокура,
І в мене вп'яв скорботні очі:
Істота струнчилась прозора,
Уста розкрилися пророчі:

“Мій Пастирю, Митрополите,
Прощу мене... посповідати, —
Бо серце сумнівом побите,
Душа закована у гроти...”

Усе життя любив я Бога,
Усе життя служив народові...
Куди ж тепер, — чи до Чертога,
Чи в землю глибоко до споду?...

Посповідай, Митрополите.
І дай віддущення провин, —
Бо сумом серце все сповите,
Аяж Господній вірний син...”

Шевченко тихо нахилився,
Й подав свого “Кобзаря”:

“Оце все те, чим прогрішився
Супроти Бога і царя!”...
.....

“Господь простив тобі, мій сину,
То розрешаю й я усе!
“Грішив” ти тільки за Україну,
Твій “гріх” їй щастя принесе!...

В Ім'я Господнє все прощаю!”
Поету тихо я прорік:
“Хай прийме Бог тебе до Раю, —
До Нього підеш ти павік!”...
.....

І я схопився із постелі:
Нема нікого при мені...
Проміння соняшні веселі
Бриніли ярі та ясні...

7. V. 1961.

II.

У КАТЕДРІ.

Народу — як піску морського:
По береги Катедра повна,
І всі серця — до Трисвятого,
Всі душі моляться любовно!...

І за Тараса всі прохання
В одне еднаються у Храмі,
Й гаряча Молитва рання
До Бога лине в Фіміямі...

Серця і душі поєднались
В одному ревному Молінні, —
Й орлом до Господа помчали
В гарячій бурній Піснопінії...
9. VII. 1961.

III.

ТАРАС.

Тарас у всіх глибоко в серці
Любовним голубом воркує,
Й як тихий лєгіт на озерці,
Його душею кожен чує...

Тарас у серці нашім кожнім
Горить огнєнною Зорею,
І світлом ясним переможним
Душа еднається із нею!...

І всі злилися із Пророком,
В одне із ним усі побрались, —
І всі згідливо — Божим Роком —
В Тарасі місно поєднались!...
12. VII. 1961.

IV.

ТАРАС ЯВИВСЯ ІЗ МОГИЛИ.

Відкриття пам'ятника 9. VII. 1961.

Народу — як піску при морі,
Де тільки око гляне — повно,
І площі повняються просторі,
І в Нього очі всі любовно...

Йі запобна спала, й перед нами
Тарас явився із могили, —
Народ завмер, і мов з нестями,
Всі очі вп'яв на Образ Милий...

І звуки тихі Заповіта
Ураз Пророка огорнули,
Йі ми склали Вічного Обіта,
Й Молітви Богові линули...

А Він стояв, уп'явши очі
В щасливі тисячі народу, —
І батьківські уста пророчі
Віщали нам про мир та згоду...

І всі серця в одно з'єднались
Йі в ногах пророчих полягали, —
Йі пахкими рожами послались
В вінку відданости та хвали!...
9.VII.1961. Парламентарна площа.

V.

ЗА КОБЗАРЕМ.

Куди не глянь — народу повно,
І все Шевченкові брати,
Готові віддано й любовно
За Кобзарем своїм іти
Аж до останньої мети!...

З душі і серця б'є проміння,
Обличчя світяться ясні,
В Тарасі бачимо спасіння, —
Воно вже на баскім коні
Несе Україні вольні дні!...

Народ злетівся, щоб віддати
Шевченку люблячі серця:
Бо він розбив народні ґрати,
З могили вивів нас, мерця,
Йі служив Україні до кінця!...
9. VII. 1961.

VI.

ТАРАСЕ, ОРЛЕ СИЗОКРИЛИЙ! Моє Слово до Т. Шевченка.

Тарасе, Орле сизокрилий,
Ти Рідний Край підняв з темноти, —
Ти воскресив народу сили,
Ти врятував його з Голґоти!...

Тарасе, Лицарю побідний,
Збудив Ти зó сну Україну, —
Ти душу дав за Край свій Рідний,
Його кохав Ти до загину!...

Тарасе, Батьку непобóрний,
Ти звів до Неба рідну мову,
І Твій “Кобзар”, як чудотворний,
Летіти Вверх дав крила Слову!...

Ти став Пророком для наро́ду,
Тебе Вкраїна полюбила, —
Ти проспівав їй Вольну Оду
Й зростів для неї горді крила!...

Ти все робив із Богом в злуці,
І був Господь в Твоєму серці, —
Тому Твої всетворчі руці
Перемогли в наро́днім герці!...

Ти дав наро́ду честь і силу
І від кайдан цілющі ліки, —

І Україну, Матір милу,
Прославив Ти на вічні віки!...
9. VII. 1961.

VII.

ШЕВЧЕНКОВІ ІДЕАЛИ.

Ми вйповнимо Твоє Слово,
Яке Ти подав нам, Пророче, —
Вже серце до нього готове,
Душа наша з ним жити хоче!...

Ти нам запалив Ідеала,
Він сонцем наро́дові сяє:
Щоб світу свобода заграла,
Щоб Щастя сміялось безкрає!...

І вільним наро́д наш устане,
І виросте дубом на волі, —
І все розцвітеться Кохане,
Й полине до щасної Долі!...
12. VII. 1961. Брендон.

† Іларіон.